

Πρώτο, τὸν Πατριάρχην μας 'ποῦ κάθεται στὸν θρόνο
Κι' ὅπου γιὰ τὸ κοπάδι του ἔχει μεγάλον πόνο·
Καὶ δεύτερο τὴ γλῶσσα μας 'ποῦ καθαρὴ λογέται,
Κι' ὅπου ἂν σήμερα γράφεται, αὔριο θὰ τραγουδιέται.
Αὐτὰ τὰ δυὸ εἶν' ὅπου βαστᾶν τὸ 'Ἔθνος συνασπισμένο
Κι' ἀπὸ ἐξαψί: πατριωτικὴ σὰ πλέρια σαστισμένο
Καὶ σὰ ζουρλό, κατὰστασι χρεισιτὴ κ' εὐλογημένη,
Γιὰ βλαίς ταῖς κουτροκεφαλαιῖς 'ποῦ τὸ 'Ἔθνος ἀναμένει.
Τὴ γλῶσσα αὐτὴν τὴ μελαθρὴ ὅπου δὲν ἔχει ταίρι
Τὴ μουρδουλεύουν βέβηλο· μὲ δολοφόνον χέρι,
Ρίχνοντας μέσα στὴν πηγὴ κάθε λογῆς καὶ βρώμα,
'Αντάξιο μαγέρεμμα γιὰ τὸ δικό τους γιόμα·
Κ' ἔδω δὲν περιορίζονται· ἀλλὰ καὶ τὰ στολίδια
'Οποῦ ἔχει τὰ καλῆτεσά τὰ ρίχνουν στὰ σκουπίδια.
'Εσκούπισαν τὸ «ἐφθέρχεται», τὸ «ἐσχομεν», τὸ «ἀφι-
[κνοῦνται],

Καὶ στὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς σοφοὶ δὲν ἐξαίρουνται.
'Εσκούπισαν τὸ Οὐ μὴν ἀλλὰ κ' ἐκεῖ τὸ πλὴν ἀλλ' ὅμως
'Ποῦ τὰ ἐχτιμήσαν διάφοροι, ὡς κ' ἕνας μαγγιορδόμος.
'Εσκούπισαν τὸ Εἰμί. εἴ, ἐστὶ μὲ ὅλη του τὴ παρέα,

Καὶ τὴν ἀντωνυμία 'Ος, 'ποῦ εἶναι κοντὴ κι' ὠραία.
Τὸ Θάτερον, τὸ Πότερον, τὰ φεύγουν σὰν νὰ κινε
Καί, ἢ μὲ τὸ νῦ ἢ χωρὶς τὸ νῦ, κούμαρα μᾶς τὰ λένε.
Γιὰ τὸ Θεὸ τὰ μέτρα σας· τὸ βλέπετε, εἶν' ἀνάγκη.
Αὔριο θὰ μᾶς ζητήσουνε νὰ γένουμε καὶ φράγγοι.
Τὸ Θάτερον καὶ Πότερον εἶναι πρᾶμμα δικό μας.
Εἶναι κληρονομία μας, εἶναι γρυσταφικό μας.
Εἶναι τὸ φράκο 'ποῦ μὲ αὐτὸ θανά παρυσιαστοῦμε
Κι' ἄλλοι ἀπὸ κεῖνοι 'ποῦ εἴμαστε στὸν κόσμον θὰ δεχτοῦμε.
'Ολος ὁ κόσμος δίγλωσσοι, καὶ τρίγλωσσοι ἀκόμα·
Κι' αὐτοὶ μᾶς θέλουν ὅλους μας πάντα μὲ τ' ὅμοιο χρώμα.
'Αλλὰ εἶν' ἡ γλῶσσα τοῦ σπητιοῦ, κι' ἄλλη εἶναι τῆς πλα-
[τείας.

'Αλλὰ τῶν δικηγόρων κι' ἄλλη τῆς πελατείας·
Τῆς χώρας καὶ τῶν εὐγενῶν καὶ τῆς καλύβας ἄλλη.
'Απλὸ πρᾶμμα νὰ νοιώσουνε δὲν ἔχουνε κεφάλι.
Τὸ Θάτερον καὶ Πότερον μᾶς ἔχουνε τιμήσει,
Μᾶς ἔχουν κάμει ξεκουστοὺς σὲ ἰνατολὴ καὶ δύσι.
Καὶ πρᾶμμα, ὡς λένε, ἂν εἴτουνε ποῦ νὰ εἴχαμε κλειμένο,
Οἱ ἄλλοι δὲν τὸ γνωρίζουνε δικό μας εἶναι ἡ ξένο.
Τοῦ ἔθνους προδότες! ἄτιμοι! γιατί τὸ μαρτυρᾶνε;
Νὰ φύγουν γλήγορα ἀπὸ 'δῶ, στὸν τσακισμὸ νὰ πάνε!
Καλὰ ἔλεγε ὁ Θερινός, 'ποῦ ἤτουνε τρανὴ καρχάλα
Κ' ἐνοιωθε πούθε ἐκίνησε καὶ ποῦ θὰ φτάσει ἡ μπάλα.
Πολιτικὸς εἶν' ὁ σκοπός, καὶ συνεργᾶνε ὅλοι
Γιὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσουνε νὰ πάρουμε τὴν Πόλι.
Τὴ Σόφια θὰ τὴν εἴχαμε παρμένη ἀπὸ τὰ πρῶτα,
'Αλλὰ ἔβαλε μπερδέματα μὲ κάποιον Παναγιώτα.
'Οπῶς ἡ πρώτη δύναμι τοῦ 'Ελληνισμοῦ εἶν' ἡ γλῶσσα,
'Ὅ δὲ ξέρουν ὅλοι ὅσοι ἔχουνε τὰ δράκια τετρακόσα.
Τὸ Θάτερον καὶ Πότερον εἶν' τὰ βρεσιὰ κανόνισ
'Οποῦ τρομάζουν τὴν Τουρκία ὡς ἀπὸ ἐκεῖ τὰ χρόνια.
Καὶ τ' ἄλλα τὰ ἐκπρήματα εἶν' τόσα παλληκάρια
'Ποῦ φοβερίζουν ὡς κι' αὐτὰ μὲ σπάθαις, μὲ λιθάρι.
Τὸ Πότερον καὶ Θάτερον, καὶ χωρὶς τίποτ' ἄλλο,
Τίτλοι εἶν' 'ποῦ θὰ μᾶς πληρωθοῦν μὲ ἕνα προικὸ μεγάλο.
'Ετσι σὲ ἕναν φτωχὸν γαμπρὸ ἀξιοῦντας καμμίας

νόμο τῆς ἐπίδρασης ἔπρεπε νὰ δεῖξουμε κ' ἐμεῖς τὰ ἑ-
δικα ψυχικὰ σημάδια μὲ τοὺς λαοὺς, ποῦ μᾶς ἐνώνει ἡ
πνευματικὴ καὶ ὕλική ζωὴ. Μὰ σ' ἐμᾶς ἡ τέτοια ζωὴ
ἤρθε ἀπὸ ὑποβολὴν μπορεῖ νὰ πεῖ κανένας, γιατί, προ-
τοῦ δοκιμάσουμε καὶ τὴν ἀντίθετη καὶ νοιώσουμε ὑ-
στερα τὴ ψυχικὴ κόρημα, βρεθίκαμε σὲ πέλαιος ἀκα-
ταστάσεις καὶ σύγχυσης. Οὐσιαστικώτερο παραδειγμα,
γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε καλὰ τοῦτο, ἀπὸ τὴ φιλολο-
γία μας δὲν ἔχουμε.

Ἢ 'Απὸ τὸν καιρὸ ποῦ λευτερωθήκαμε καὶ μπορέ-
σαμε νὰ ζοῦμε ὄχι μόνον πνευματικῶς—γιατὶ τὸ πνεῦμα
σίδερα σκληραῖος δὲ μπορεῖ νὰ γνωρίζει, καὶ τὸ 'Ελλη-
νικὸ ἔθνος τὸ ἀπόδειξεν αὐτὸ τρανώτατα—παρὰ καὶ ὁ-
λικὰ ἐλεύθεροι, ἡ φιλολογία μας δὲ δοκίμασεν ὅλες τὶς
μεταβολὰς κι' ὅλες τὶς ἐπαναστάσεις, ποῦ φέρνει στὶς ἰ-
δέες καὶ στὴ σκέψη τὸ πέρασμα τῶν χρόνων. Δὲν πρό-
φτασεν ἀκόμα καλὰ—καλὰ νὰ δείξει, ἂν ὑπάρχει.
Κι' ὅμως μέσα σὲ τόσα λίγα χρόνια θέλησε νὰ πηδή-
σει ἀπὸ ἕνα σημεῖο σ' ἄλλο πολὺ μακρινὸ καὶ νὰ φα-
νερθεῖ χθὲς ἐπὶ καὶ σήμερις ἐπὶ, ἀκράτητη ἀπὸ κά-
θε δύναμη κι' ἀπὸ κάθε δισμὸ. 'Αλλοὶ μποροῦν νὰ εἰ-
ποῦν, πῶς αὐτὸ εἶναι προκοπὴ καὶ πρόοδος. Μὰ ἐγὼ
θαρῶ, πῶς ἀποδείχεται τὸ ἐνάντιο. Θαρῶ, πῶς ἐπειδὴ
δὲ μποροῦσε νὰ τραβήξει δρόμο φυσικὸ κι' ἀβίαστο, θέ-
λησε μὲ σπασιμωδικὰς κινήσεις νὰ δείξει, ὅτι ζεῖ καὶ ὁ

Πλερόνει ὁ ζουρλοπεθερὸς τὸν τίτλο τοῦ εὐγενέως.
Μὲ διαφορὰ ὅπου αὐτοῦνους δὲν τοὺς τιμᾷ κανένας.
'Ενῶ 'ποῦ ἐμᾶς ὡς κι' ὁ σοφὸς θὰ συγχαρεῖ 'Αδίκηνας.
Κ' ἐκεῖνοι στὸ ἀναμεταξὺ τὰ σχέδια μᾶς χαλοῦνε,
Τὴ γλῶσσα παρουσιάζοντας τὴ βρώμα 'ποῦ μιλοῦνε
Σὲ θέατρο Βασιλικό, διπλὴ ἱεροσυλία.
Ταῖς εἰκοσι τ' 'Αλωναρίου ἔχομε τ' αἶ Λία.
Τὰ λέει ἕνας Καθηγητῆς, πολλὰ του νὰ ἔν' τὰ ἔτη,
'Ποῦ ἔχει τὸ θάρρος ὁ ἥρωας ἀκόμα καὶ προσθέτει·
'Αφήστε κόσμε τὰ ψηφία καὶ πιάστε ταῖς χαντζάrais,
Καὶ τὰ κεφάλια κόψτε τοὺς σὰν νὰ ἦταν ἀκινάrais.

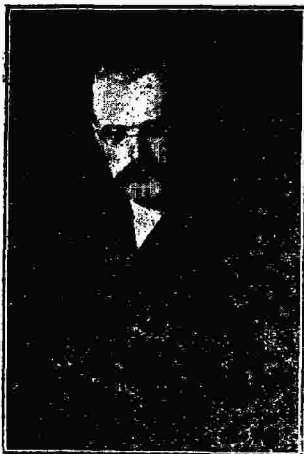
ΝΙΚ. ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

ΕΝΑ ΣΜΕΤΑΛΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

'Εξακολουθεῖ ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Κρουμπάχερ,
ὁ ὑπουργός, ὁ ἀδιάντροπος, ὁ ἀτιμὸς κλεφτοπόλεμος,
ὁ ὁποῖος ἄρχισε μὲ βδομάδα τώρα καὶ Κύριος οἶδε
πότε θὰ τελειώσῃ.

'Ο κ. Χατζιδάκις πρόκειται νὰ ἀπαντήσῃ στὸ δια-
πρεπῆ φιλέλληνα καὶ
σοφὸ καθηγητὴ, ἐπι-
στημονικῶς τάχα.
'Επειδὴ ὅμως προβλέ-
πει πῶς ἡ ἀπάντησί
του μονάχα τὰ γέλοια
θὰ προκαλέσῃ, ἄρχισε
σὰν ἐξυπνὸς ἄνθρωπος
νὰ προλεισάινῃ τὸ ἔδα-
φος καὶ νὰ βάζῃ τοὺς
δικήφρους Χατζιδάκι-
σκους νὰ οὐρλιάζουν
ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν
ἐφημερίδων πῶς ὁ
Κρουμπάχερ εἶναι πούλημένος στὴν Ρωσσία καὶ πῶς
γιὰ νὰ γράψῃ ὅσα σοφὰ ἔγραψε γιὰ τὴ γλῶσσα καὶ
γιὰ τὸ 'Ἔθνος μας, πληρώθηκε μὲ ρωσσικὰ ρούβλια.

Γιὰ νὰ μεταχειρισθῇ κανένας τὸ μαλακώτερο
ἐπιθετο, μονάχα ὡς κακοῦθῃ μπορεῖ νὰ χαρακτη-
ρίσῃ τὴν πολεμικὴ αὐτὴ κατὰ σοφοῦ ἐπιστήμονος
ποῦ τιμᾷ πραγματικῶς τὴν 'Ελλάδα, διότι τὴν
περιλαμβάνει στὸ μεγάλο κύκλο τῶν ἐπιστήμονων
τοῦ ἔργασιν. 'Ο κ. Χατζιδάκις εἶναι ἱκανὸς νὰ πῇ
πῶς καὶ ὁ «Νουμᾶς» πληρώθηκε μὲ ρωσσικὰ ρούβλια
γιὰ νὰ δημοσιεύσῃ ἐδῶ τὴν εἰκόνα τοῦ φιλελληνικω-
τάτου Γερμανοῦ σοφοῦ.

πάρχει, καθὼς ἀπαράλλαχτα κάνουμε κ' ἐμεῖς.

Δὲ βλέπουμε ἀπὸ πούθεν τὴ φυσικὴ σειρὰ στὴν τέ-
τοια ἢ τέτοια φανέρωση τῆς φιλολογίας μας, γιατί καὶ
πούθεν δὲν ξανοίγουμε τὸν ἐθνικὸ χρωματισμὸ μας καὶ
τὸν ἐθνικὸ μας χαραχτήρα. Καθε ἀληθινὴ φιλολογία, ποῦ
φανερῶθηκε σύμφωνα μὲ τὴ διαφοροτρόπη ζωὴ τοῦ ἔ-
θνους, πέρασε σταθμοὺς καὶ σημειώσεν ἐποχὰς μέσα στοὺς
αἰῶνες, καὶ κανονικὰ καὶ μαθηματικὰ ἐπαίρνε μὲ
ἐκδήλωση, ἀνάλογη μὲ τὴ γενικὴ κατὰστασιν τῆς χώ-
ρας, ποῦ τὴ λέει δική της. Μὰ σ' ἐμᾶς ἡ φιλολογία
δὲν παρουσιάζει κανένα σταθμόν, οὔτε σημειώνει καμιά
ἐποχὴ. 'Ο,τι τὴν χαραχτηρίζει εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἐπί-
δραση καὶ ἡ ζωδιώχτρα μίμησις. Γι' αὐτὸ δὲ φανερῶ-
θηκεν ἡ ἀνάγκη νὰ δημιουργηθοῦν κ' ἐδῶ σχολὴς καὶ
ν' ἀπλωθοῦν σημαίαι γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴ νίκη μᾶς
ιδέας ἐνάντια σ' ἄλλη.

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ τέτοια ἀλόγιαστη κι' ἀκανόνιστη
φυλογικὴ ζωὴ, ἂν ἐδείχονταν κανένας ἀγῶνας γιὰ
τὴν τέχνη, ἔπρεπε νὰ ἀγῶνας αὐτὸς νὰ εἶναι γερός,
μετρημένος καλὰ, δυναμωμένος ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ
τὴ φυσικὴ ὁρμὴ νὰ παραμεριστεῖ μὲ γὰρ πάντα τὸ
σκληρόμα τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μας ἀπὸ κάθε ξένο
καὶ ψεύτικο 'Η ἀντίδραση ἔπρεπε νὰ ἔρθε μὲ βιὰ καὶ νὰ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς πλα-
τείας Συντάγματος, 'Ομονοίας, 'Υ-
πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τρο-
χιοδρόμου ('Οφθαλμιατρείον), Σταθ-
μοῦ 'Υπογείου σιδηροδρόμου ('Ομό-
νοια).

'Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρ-
χίες καὶ τριμηνούς συνδρομητές, μὲ δυὸ
δραχμὲς προπληρωτέας τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΝ ΘΕΛΗ

ὁ κ. Θεοτόκης νὰ μείνῃ γιὰ κάμποσο καιρὸ
στὴν 'Εξουσία, δὲν πρέπει νὰ κοιτάξῃ τόσο νὰ
περιποιηθῇ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ ἐξασφα-
λίσῃ τὴν πλειονοψηφία, ὅσο πρέπει νὰ βάλῃ
τὰ δυνατὰ του νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε πρόφασιν
καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ποῦ εἴμπορεῖ νὰ τὴν ἀρ-
πάξῃ ὁ κ. Δεληγιάννης καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλ-
λευθῇ δημοκοπικῶς γιὰ νὰ τὸν γκρεμίσῃ μὲ
ὦρα γρηγορώτερα.

Αὐτὸ δὲ τὸδεῖξε τόσες φορές ὡς τώρα.
Εἶναι ἱκανὸς καὶ μὲ δέκα μονάχα βουλευτὰς
δικούς του, καὶ μὲ κανένα ἀκόμα, νὰ ἀποδο-
γυρίσῃ καὶ τὴν ἰσχυρότερη πλειονοψηφία καὶ
μάλιστα δταν τὴν διευθύνει—μὲ τὸ γάντι
πάντοτε—ὁ Κερκυραῖος πολιτευτῆς.

Γι' αὐτὸ λοιπόν, τὸ πρῶτο ποῦχει νὰ κίνη
εἶναι νὰ ἐνεργήσῃ νὰ μὴ ξαναπαρασταθῇ ἡ
«'Ορέστεια» γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε πάλι φασα-
ρίες, ἀναγοῦλες κ' αἱματοκυλίσματα. 'Ελεῖται

ἀκολουθήσει μὲ περισσότερη θέρη τὸ δρόμο τῆς.

'Απὸ τέτοια ἀνάγκη βγήκε τὸ περιοδικὸν ἡ «Τέ-
χνη» στὰ 1898. 'Ἦταν σὰν ξακολουθήσῃ τῆς «'Ε-
στίας», μὰ μὲ πῶς καθαρὸ πρόγραμμα καὶ μὲ περισσότερη
προσκόλλησιν στὴν ἀλήθειαν. Τούλαχιστο αὐτὸ ἔλεγε
στὸ πρῶτό της ἀρθρο ἡ διεύτυση. Οἱ νέοι κι' ἀπὸ τοὺς
παλιούς συναγωνιστὰς οἱ δυνατότεροι θελήσαν ν' ἀνοι-
ξοῦν καινούργιον δρόμον, ποῦ σ' αὐτὴν ἡ ἰδέα καὶ ἡ σκέψη
θὰ προχωροῦσαν πρὸ ἐλεύθερα καὶ πρὸ ὠφελίμα. Διαλά-
λησαν, πῶς θὰ γκρεμίσουν εἰδωλα καὶ θὰ δώσουν στὸ
ἔθνος ἐκεῖνο, ποῦ πρέπει νὰ τ' ἀρέσει. 'Απὸ τὴν
πρῶτη στιγμὴ ποῦ φάνηκεν, ἀκούστηκαν φωνές, ἄλλες
χαίρετισμοῦ καρδιακοῦ καὶ χαρούμενου κι' ἄλλες τα-
πεινῆς βρισιᾶς καὶ πόλεμου στείρου ἀπὸ ζωῆ. Δείχνον-
ταν μὲ τὰ τέτοια ἀμέσως, πῶς κἀτι παρουσιάστηκε
καὶ κἀτι πρὸ οὐσιαστικὸ θὰ γεννηθεῖ.

Μὰ ἡ λιγύχρονη ζωὴ τῆς «Τέχνης» μᾶς εἰδείξε πῶς
πραγματικὰ κοντὰ στὸ ὅτι οἱ σημερινοὶ Νεοῖιλλῆνες δὲν
παραφροντίζουν γιὰ φιλολογία, καὶ ὅτι τὰ δίχτυα τῆς
σειρήνης μίμησις ἀκόμα μᾶς περισφίγγουν, καὶ τὰ δίχ-
τυα αὐτὰ εἶναι δυνατότερα ἀπὸ τ' ἄλλα.

Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στὶς σελίδες τῆς «Τέχνης», πε-
ριοδικῶς, ποῦ γράφονταν μὲ τὸ μοναχὸ σκοπὸ νὰ δου-
λέψῃ γιὰ τὰ γράμματα καὶ νὰ δημιουργήσῃ κἀτι θε-
τικὸ καὶ ὠρισμένο στὴν φιλολογία μας. Μὰ ὁ σκοπὸς

πρέπει να εμποδίσει τον κ. Δέλτα Δεληγιάννη να ενσκήψει εκ νέου στην Ελλάδα και να δημιουργήσει δεύτερη Μπαρμπάσαινα. Ο καπετάν Μιστριώτης κι' ο Παλαστασινός μονάχα το σύνθημα περιμένουν για να δράσουν.

Τρίτον..... —Μά είναι τόσα πολλά τα δόκανα που έχει στημένα ο πονηρός Γορτύνιος τριγύρω στο Υπουργείο, ώστε ο κ. Θεοτόκης αν θέλη τα μās σώσει από καμιά καινούργια στάσι κι' αν λαχταράει κι' αυτός να μείνει λίγο στην Έξουσία, τίποτ' άλλο δεν έχει να κάνει παρά να δηλώσει επισήμως στον Κέρβερο των θεσμών πως είναι προθυμότερος να του παραχωρήσει το χαρτοφυλάκιο, όταν θέλη και όπως θέλει, αρκεί μονάχα να του το μνηστή με τον κ. Φαρμακόπουλο.

ΚΙ' ΑΝ ΕΠΙΜΕΝΕΙ

κι' αν δεν επιμένει στην ήρωική απόφασί του ο κ. Βουδούρης, είναι πάντοτε αξιοθαύμαστος, αφού σε στιγμή κρίσιμη διαλυθέντος Υπουργικού ονείρου αποφάσισε να παραιτηθῇ από βουλευτής και να εκτεθῇ πάλιν, αφού δεν ήμπορούσε, καθώς είπε, να γελάσει τους έκλογους του που τον έψηφισαν ως Θεοτοκικό υποψήφιο και νάλλαξη πολιτική.

Καταλάβετε τί συμβαίνει; Ο κ. Βουδούρης έψηφίσθη ως Θεοτοκικός υποψήφιος στις περασμένες εκλογές. Έπειδή όμως αναγκάσθηκε, χάριν ύψιστων πολιτικών λόγων, να φύγει από το Θεοτοκικό κόμμα, πρέπει να παραιτηθῇ από βουλευτής και να ζητήσει εκ νέου τους ψήφους των συμπολιτών του ως αντιθεοτοκικός υποψήφιος.

Γέτοιο πολιτικό ιπποτισμό ούτε σε ήρωα Γαλλικής όπερέττας δεν τον βρίσκετε.

Ψέμματα;

ΓΕΙΑ ΣΟΥ

λεβέντη! Γειά σου παλληκαρά! Γειά σου άσικη! έφώναξαν στον κ. Φαρμακόπουλο, όταν την περασμένη Δευτέρα έβγαине από τη Βουλή. Κι' ο κ. Φαρμακόπουλος καμάρωνε. Κ' οι Δεληγιαννικές έφημερίδες τόγραψαν αυτό με καμάρι και με περηφάνεια.

Βλέπετε; Ο λαός άνευφημισε τον κ. Φαρμακόπουλο για τήν στάσι του την ήρωική απέναντι της Κυβερνήσεως. Κ' έτσι του άξιζε, αφού επέταξε την παραίτησί του κατάμουτρα στο κ. Ράλλη την στιγμή που... όλόκληρο το Υπουργείο παραιτήθηκε.

μπορούσε να γίνει και αποτέλεσμα με τη μέθοδο, που ακολουθούσαν; Η απάντηση έρχεται από τα πράγματα, χωρίς κουραστικά να τη ζητήσει κανένας. Όλο το έργο της «Τέχνης» φάνηκεν από τα ύστερα άρνητικό, γιατί δε γεννήθηκεν από την αλήθεια. Το χαρτζήτρισε μια προσπάθεια εύγενική, ένας άγώνας στολισμένος κατά το φαινόμενο με είλικρίνεια, μια θέληση στοχαστική, μ' όλ' αυτά δεν έφτασαν σ' εκείνο, που ήθελαν, γιατί κ' η βάση του έργου δεν είχε τα ίδια χαρίσματα. Δεν έβγαινε αυτό μέσ' από την αληθινή ζωή, που σύνορό της άπεραστο κι' άχάλαστο έχει και την αληθινή τέχνη, ούτε και προσπάθησε στο δρόμο του να τη συνκαπνύσει.

III. Η άρνηση της ζωής, μ' όλο που θέλουν να είπουν το αντίθετο, ήταν και είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα όλων των περασμένων και τωρινών περιδικών, που θέλησαν να δουλέψουν για την τέχνη και τουτο ήταν βέβαιο, πως θα γινόταν, αφού δεν πρόσεξαν καθόλου στην πραγματική ζωή μας. Είναι πολύ φανερό στον καθένα, ότι ακόμη η κοινωνία μας είναι άδιάπλαστη ή πιο σωστά, πως δεν έχουμε κοινωνία, όπως τη νοιάζει ή φιλοσοφική εξέταση και αντίληψη, γιατί το έθνος μας δεν έχει ζήσει τα χρόνια, που χρειαζόταν για να μορφωθεί κοινωνία σταθερή και με δικό της βέθος, δεν το άράξαν και δεν τώσεσαν σύριζα

Αθάνατε Ρωμεί! Κανένας δεν σου βγαίνει στην έξουσία και μάλιστα όταν αποφάσισε να παίξει ρόλο Γιουβενάλη και να σκοτώσει με τη σάτυρα!

Ο ΦΑΣΑΡΙΑΣ

του Θεοτοκικού κόμματος μόλις πάτησε το πόδι του στο υπουργείο της Παιδείας, άμέσως άρχισε ναποκαλύπτει παρανομίες του προκατόχου του και να τις καταγγέλλει στο Πανελλήνιο διά της δημοσιογραφίας.

Και πόσα έχουμε νακούσουμε ακόμα! Ο κ. Στάης έγινε υπουργός κ' έτοιμασθήτε να χωνέψετε τις ρεκλάμας! Οι ρεπόρτερ των έφημερίδων πάν να μουραθούν από τη χαρά τους. Με τον κ. Φασαρία ποτέ δε θα μείνει ή τελευταία ώρα τους άδειανή. Έχει το κουράγιο να μαγειρεύει κάθε μέρα κι' από μια άποκαλύψι και να τους την σερβίρη σαν λαγόστιφάδο.

Τόν ξέρουμε κι' από τις άλλες φορές.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Η Κυρία. Και τί θα είπουν τώρα, αν δεν σ' επαιρνα; Ο Κύριος. Μπεκιάρης.

— Έλπίζω πάντα πως εκείνες τις εκατό δραχμές θα μου τις γυρίσεις μια μέρα.

— Έτσι σε θέλω. Να έλπιζης πάντα, να μὴν το παρακάνης όμως.

Τριάντα μιλλιούνια ψεύτικα δόντια κατασκευάζονται κάθε χρόνο στην Αμερική.

Ο Γάλλος Άστρονόμος Joubert όνόμασε τα παιδιά του σαν τους Πλανήτες. Έχει π. χ. ένα παιδί Ουράνό, ένα Δία, ένα Κρόνο και μια Άφροδίτη. Τέλος του ήρθαν και Δίδυμα, και τα όνόμασε Κάστορα και Πολυδεύκη.

Οι άντρες αγαπούν τις γυναίκες, γιατί έχουνε μερικά προτερήματα που θαυμάζουν· οι γυναίκες θαυμάζουν μερικά προτερήματα, γιατί τα έχουνε άντρες π' αγαπούν.

Κ. Πιστεφτίδης. Σου λέω ή πλουτολογική θεωρία του Πολυερίδη είναι άλάθεπτη

Κ. Παπατρεχίδης. Κι' εγώ σου λέω πως όλοι οι θεωρητικοί είναι βλάκες! Άφτή είναι ή δική μου ή θεω-

συχθάντα μεγάλα και που δημιουργούν νέα ζωή και καινούργιες ιδέες ή δεν παρουσιάστηκαν όσοι μπορούν να οδηγήσουν την έθνική ψυχή και το πνεύμα σε δρόμο πιο φωτεινό κι' άληθινό. Ακόμα και τα γεωγραφικά μας όρια είναι τόσα και τέτοια, που δύσκολα χωρούν μέσα διάφορες κοινωνικές μεταβολές. Η κοινωνία μας λοιπόν αυτή δεν είναι ίκανή και κατάλληλη να δώσει ώριμένο χρώμα σε κάθε φιλολογική δουλειά και πολύ περισσότερο σε έργο, που θέλει να σιμώσει στη μεγάλη κι' αληθινή τέχνη. Και όσοι θελήσαν να δουλέψουν, κλείνοντας στην ψυχή τους τέτοιον πόθο, δεν το πρόσεξαν αυτό, μόνο άφησαν να τραβήχτουν από τον πόθο τους και φυσικά κατάντησαν σ' αντίθετο αποτέλεσμα. Άντίς να μιλήσουν στην κοινωνία και να της δείξουν, ότι γι' αυτή γινόταν ο κάθε αγώνας τους, γύρισαν μονάχα στον εαυτό τους, ζήτησαν να ικανοποιηθούν τη δική τους όρεξη και πιθυμιά κ' έτσι γίνηκαν έγωιστές· και ξέρουμε καλά, πως ο στενός έγωισμός δεν είναι παρά άρνηση της ζωής.

Όλο το έργο της «Τέχνης» μ'ας δείχνει, πως δεν έχει πηγή τη δική μας ζωή και φυσικά δεν ήταν σχετισμένο και πολύ με την αλήθεια. Ίσως να είπει κανένας, πως έδω γίνουμε άδικος. Μά όχι· εγώ θαρρώ, πως, αν το είπει, θάχει λάθος, γιατί μέσα σ' αυτό δε βρίσκω παρά τη μίμηση

ρία... δηλαδή ή ιδέα μου, γνώμη μου... πως να σ' το πώ...

Κ. Μουστερόγλους. Ίσα, ίσα σε ζητούσα, Μαστορόγλου. Άκου τί έχω να σου πώ. Πέντε χρόνια με γνωρίζεις, φίλε μου, δεν είναι έτσι;

Κ. Μαστορόγλους. Ναι, γιατί;

Κ. Μουστερόγλους. Θέλω να μου κάνης τη χάρη να μου δανείσεις ένα εκατοστάρικο.

Κ. Μαστορόγλους. Λυπούμαι, μα είναι άδύνατο.

Κ. Μουστερόγλους. Άδύνατο; και γιατί;

Κ. Μαστορόγλους. Βλέπεις, φίλε μου, σε γνωρίζω πέντε χρόνια.

Γεωργάκης. Έλένη, αύριο γίνονται ίσα ίσα 25 χρόνια που παντρεστήκαμε. Έγώ λέω να σφάξουμε τον κοῦρκο μας και να γιορτάσουμε λιγάκι την ήμέρα.

Έλένη. Τί φταίει, Γιωργάκη μου, ο κοῦρκος ο καημένος για ό,τι έτυχε έδω κι' 25 χρόνια και θέλεις να σφαχτεί;

ΡΕΦΕΝΕΣ

ΟΙ ΑΧΑΡΝΕΙΣ

ΠΑΙΣ.—Τίς ούτος;

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ένδον έστι Λασκνίδας;

ΠΑΙΣ.—Ούκ ένδον, ένδον έστιν.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Πως ένδον, είτ' ούκ ένδον;

ΠΑΙΣ.—Όρξς, ώ Κασσιδά,

ο νοῦς μὲν ές νέφη ξυλλέγει στοιβάδας ούκ ένδον, αὐτός δ' ένδον αναβάδην επί λασάνου ποιεί πρόλογον

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—'Αλλ' εκκλέσον αὐτόν.

ΠΑΙΣ.—'Αλλ' άδύνατον.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Λασανίδιον, ώ φίλτατον Λασανίδιον, υπάκουσον, Κασσιδάς ο Μυριανθουσίου καλεϊ σε

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—'Αλλ' ού σχολή.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—'Αλλ' έξελθε, δέομαι σου.

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—'Αλλά σύν λασάνω έξειμι, καταβαίνειν δ' ού σχολή· παϊ, παϊ, κ'άφερέ με σύν τούτῳ τῷ λασάνῳ.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—'Ω Λασανίδα!

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Τί λέλακας;

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—'Ω γλυκύτατε Λασανίδα, αντίβολῳ πρὸς τῶν γονάτων σου, δός μοι ράκιον σοφοῦ προλόγου. Δεί γάρ με λέξαι τῷ Κρουμβαχείρῳ ρήσιν μακράν, αὕτη δέ γέλωτα, αν κακῶς λέξω, οίσει.

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Τί οὖν ζητεῖς, μὼν στοιβάδας και δολιχοδρομούντας άετούς αίτεῖς, ά έν άφθονία έστι έν έμῳ λασάνῳ; άλλα λάμβάνε.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ταυτί μὲν άσμένως λαμβάνω, εὔχομαι δέ σοι εκάστης στοιβάδος έν λασάνον λαμβάνειν έπαθλον.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

πάλε. Και τουτο εύκολαδειχναται με τη γενική εξέταση του έργου της κι' όχι με τη μερική. Άδικο βεβαια θα ήταν ν' άρνηθεί κανένας, ότι στην «Τέχνη» τυπώθηκαν και πράγματα, που παρὰ πολὺ ξεχώρισαν λίγες φιλολογικές μορφές άγνωστες άπάνου—κάτου ως τα τότες, όπως ο Κ. Θεοτόκης, ο Ι. Καμπύσης—αν κι αυτές στους λιγοστούς είχε δείξει πολὺ καλά ποιός ήταν — ο Σπ. Πασαγιάννης, κι' άλλα, που μ'ας έδειξαν τρανὰ σημάδια σκέψης φωτεινής, όπως μερικά άρθρα του Κ. Παλαμά, του Γ. Καλοσγούρου. Μά όταν γενικά πέρουμε και ξετάσουμε το έργο της «Τέχνης», θα ιδούμε, πως ζένη έμπνευση κυριαρχεί άπ' την μιάν άκρη ως την άλλη.

IV. Πέρσεν από τις σελίδες του περιοδικού αυτού φιλολογία άφιλοσόφητη στον προορισμό της και στη βαθύτερη ούσια της. Μ'ας δείχνει, πρώτα, ότι οδηγός της και κανόνας της είναι ή Γαλλική φιλολογία των τελευταίων χρόνων και πιο ώριμένα ή φιλολογία του «Mercure de France» και των παρόμοιων περιοδικών, που χρησιμεύουν για όργανα της νεώτερης Γαλλικής σκέψης και τέχνης. Παίρνει καταπόδι την έργασία τους και σύμφωνα μ' αυτή τραβάει κ' εκείνη το δρόμο της. Φανερόνεται σε όλο το έργο της «Τέχνης» ή τέτοια παρακολούθηση κι' από κάθε σελίδα της ξεφεύγει και μια μεγαλειότερη άποδείξη, πως ή ζένη